

Ίανουάριος 2013
έτος 39ο
άρ. φύλ. 650

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

“*Ἵνα σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὖσεβῶς ζήσωμεν*”

Γραφεῖα:
Ζήνωνος 3
104-31 Ἀθήνα
τηλ.
210 5230 948

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ειρηνικὸ & Εὐλογημένο τὸ 2013

Ἡ διοίκηση καὶ τὰ μέλη τῶν Ἐπαλξεων σᾶς εὐχόμαστε, ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες, ὑγεία, δύναμη καὶ καὶ κάθε προκοπὴ γιὰ τὸ νέο ἔτος. Ταυτοχρόνως, εὐχαριστοῦμε τοὺς ἥρωες ἐκείνους, πού, παρὰ τὴν οἰκονομικὴ κρίση, ἀποστέλλουν τὶς ἀρωγές τους καὶ στηρίζουν τὸ ἔργο τῶν Ἐπαλξεων γιὰ τὸ καλὸ ὅλων.

Σᾶς παρακαλοῦμε, ἐπίσης, νὰ βοηθᾶτε πρακτικὰ τὶς Ἐπαλξεις στὴν διεκπεραίωση τῆς ἐφημερίδος, στὴν διανομὴ ἐνημερωτικῶν φυλλαδίων, στὴν εὐπρέπεια τῆς αἰθούσας, στὴν διοργάνωση ἐκδηλώσεων καὶ πρὸ παντὸς στὴν προώθηση τοῦ μορφωτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ τους ἔργου.

Κοπὴ Βασιλόπιττας

Κυριακὴ 20 Ἰανουαρίου καὶ ὥρα 6:00μμ

Αἶθουσα Ἐπαλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ. Ὁμόνοια

Ἡ ἐκδήλωση περιλαμβάνει:

- Εὐλογία καὶ κοπὴ τῆς πατροπαράδοτης Βασιλόπιττας.
- Ἀσματα καὶ πρωτοχρονιάτικα κάλαντα ἀπὸ τὴν χορωδία Ἐπαλξεις.
- Ὁμιλία τοῦ ὑπευθύνου τῶν Ἐπαλξεων κ. Β. Τσούπρα μὲ θέμα: «**Ἡ κοινωνικὴ προσφορά τῆς Ὁρθοδοξίας τότε καὶ σήμερα**».

Εἴσοδος ἐλεύθερη.

Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος

καὶ τὸ κοινωνικὸ πρόβλημα

Σάββατο 26 Ἰανουαρίου καὶ ὥρα 7:00μμ

Αἶθουσα Ἐπαλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ. Ὁμόνοια

Ἀνοικτὴ συζήτηση γιὰ τὴν πατερικὴ

κοινωνικὴ πρακτικὴ καὶ φιλαλληλία.

Εἰσηγήτρια ἡ κ. Σοφία Μπερκὴ, φιλόλογος-θεολόγος.

Εἴσοδος ἐλεύθερη.

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες

καὶ ἡ Καθολικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας

Σάββατο 2 Φεβρουαρίου καὶ ὥρα 7:00 μμ

Αἶθουσα Ἐπαλξεις, Ζήνωνος 3, β' ὄρ., Ὁμόνοια

Ὁμιλητὴς κ. Β. Τσούπρας, θεολόγος-κοινωνιολόγος.

Εἴσοδος ἐλεύθερη.

Οἱ δραστηριότητες συνεχίζονται

Στὴν αἶθουσα τῶν Ἐπαλξεων, Ζήνωνος 3, β' ὄροφος, πλ. Ὁμονοίας γίνονται:

- Κάθε **Σάββατο** καὶ ὥρα **6:00 μ.μ.** παραδοσιακοὶ χοροί, ὥρα **7:00 μ.μ.** ἐπίκαιρη ὁμιλία καὶ στίς **7:30 μ.μ.** μουσικὴ καὶ πρόβα χορωδίας.
- Κάθε **Κυριακὴ** καὶ ὥρα **5:00 μ.μ.** πρόγραμμα γιὰ ἄτομα μὲ εἰδικές ἀνάγκες.
- Καθημερινῶς παρέχονται δωρεὰν μαθήματα ἀρχαίων ἑλληνικῶν, ξένων γλωσσῶν, ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, μουσικῆς καὶ παραδοσιακῶν χορῶν. Ἐπίσης, διοργανώνονται πολιτιστικὲς καὶ ψυχαγωγικὲς ἐκδηλώσεις καθὼς καὶ μορφωτικὲς ἐκδρομές.

Πληροφορίες: Ὁρθόδοξη Ἐφημερίδα «Ἐπαλξεις»,
τηλ: 210 52 30948.

Οἱ Ἐπαλξεις τοῦ Αἰγάλεω

Οἱ ὁμιλίες καὶ οἱ λοιπὲς δραστηριότητες τῶν Ἐπαλξεων Αἰγάλεω συνεχίζονται κανονικῶς στὴ νέα αἶθουσά των, **Ἀναγεννήσεως 19** (πλησίον Αγ. Σπυρίδωνος), μὲ κεντρικὴ ὁμιλία καὶ Ἱερὰ Παράκληση κάθε **Τρίτῃ βράδυ** καὶ ὥρα **7.00 μ.μ.**

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες μας τοῦ Αἰγάλεω καὶ τῶν γύρω περιοχῶν νὰ παρακολουθοῦν τὶς δραστηριότητες αὐτὲς πρὸς ὠφέλειά των.

Πληροφορίες: κ. Μαγδαληνὴ Κόκορη
στὸ τηλέφωνο: 210-59 82.573.

Ὑπομονὴ ἢ ἀντίσταση;

Μαζὶ μὲ τὶς εὐχές τῶν συγγενῶν καὶ φίλων σας, ἀγαπητοί μας ἀναγνώστες, δεχτῆτε καὶ τὶς δικές μας εὐχές γιὰ Εὐλογημένη καὶ Δημιουργικὴ νέα χρονιά. Γιὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν ὅμως οἱ εὐχές καὶ γιὰ νὰ ὑπάρξῃ προόδος σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς χρειάζεται καὶ οἱ εὐχόμενοι καὶ οἱ ἀποδέκτες τῶν εὐχῶν νὰ συντελέσουν ἐμπράκτως στὴ δημιουργία τῶν προϋποθέσεων γιὰ ἀνατροπὴ τῆς ζοφερῆς καταστάσεως, ὅπου βρίσκεται ἡ χώρα μας καὶ γιὰ τὴν ἐναρξὴ κάποιας προκοπῆς καὶ προόδου.

Παρ' ὅλον ὅμως ὅτι ὅλος ὁ λαὸς ζεῖ μέσα σὲ μιὰ θολή καὶ ἀβέβαιη κατάσταση χωρὶς φῶς καὶ ἐλπίδα, ἐν τούτοις δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῇ κοινῶς ἀποδεκτὸς τρόπος γιὰ τὴν ἀντιμετώπισή της. Κάθε μικροομάδα, ἀναλόγως πρὸς τὶς κομματικὲς της καὶ ἰδεολογικὲς της πεποιθήσεις, ἀκολουθεῖ διαφορετικὸ ἀπὸ τὶς ἄλλες ὁμάδες δρόμο, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη γιὰ συζήτηση καὶ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων καὶ πείρας πρὸς εὕρεση τοῦ προσηορότερου τρόπου γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τῆς χώρας μας καὶ ἡμῶν τῶν ἰδίων ἀπὸ τὴν λαίλαπα τῆς συντελούμενης χρεωκοπίας.

Κυρίως δύο εἶναι οἱ πιὸ ἐπικρατοῦσες ἀπόψεις. Σύμφωνα μὲ τὴν πρώτη, τὴν ὁποία ἐκφράζουν κυρίως οἱ ἀριστεροὶ καὶ οἱ ἀκροδεξιοί, ἐπιδιώκεται ἡ γενικὴ ἀντίσταση ὅλων ἐναντίον ὅλων ἐκείνων πού μᾶς ἐφεραν σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση. Ὅσοι ὅμως πρσεβεύουν αὐτὴν τὴν ἀποψη, δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν δι-

κὴ τῶν εὐθύνῃ γιὰ τὴν γενικὴ καταστροφὴ, ἀφοῦ καὶ αὐτοὶ δὲν ἔκαναν τίποτε ἐπὶ τόσες δεκαετίες γιὰ τὸ σταμάτημα τοῦ κακοῦ, οὔτε ἐνημέρωσαν τὸν λαὸ γιὰ τὴν διόγκωση τοῦ δημοσίου χρέους. Ἐπίσης, δὲν μᾶς ἐγγυῶνται ὅτι μετὰ τὶς διαμαρτυρίες, τὶς ἐξεγέρσεις, τὶς ἀλληλοσυγκρούσεις καὶ τὶς καταστροφές θὰ ὑπάρξουν νέοι καὶ τίμιοι ἄνθρωποι, γιὰ νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν τάξη καὶ νὰ φέρουν τὴν πρόοδο. Ἄν λάβουμε, μάλιστα, ὑπ' ὄψιν τὶς καταστροφές πού συντελοῦνται κάθε φορὰ πού γίνονται διαδηλώσεις, τότε ἡ προτεινόμενη λύση τῆς γενικῆς ἐξεγέρσεως ὅλων ἐναντίον ὅλων δὲν μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι θὰ φέρῃ τὴν λύση τοῦ δράματος καὶ τὴν ἐπίτευξη προόδου.

Σύμφωνα μὲ τὴν δευτέρη ἀποψη, τὴν ὁποία ἔχουν κυρίως οἱ φιλήσυχοι ἄνθρωποι καὶ πολλοὶ θρησκοεῦμενοι, χρειάζεται νὰ κάνουμε ὅλοι ὑπομονή, νὰ ἔχομε καρτεριά, νὰ κάνουμε πολλὴ προσευχή καὶ νὰ περιμένουμε τὴν βελτίωση τῶν πραγμάτων. Ὑπενθυμίζουμε, μάλιστα, ὅτι ἡ ὑπομονὴ εἶναι μεγάλη ἀρετὴ καὶ μάλιστα ὁδὸς πρὸς πνευματικὴ πρόοδο. Ἄλλωστε, ἡ ἐκδίκηση στοὺς χριστιανούς εἶναι ἀπαράδεκτη. Ἀκόμα καὶ ἡ ἀντίσταση φαίνεται νὰ ἀπαγορεύεται, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς μᾶς διδάσκει: «*τῷ τύπτοντί σε ἐπὶ τὴν σιαγόνα, ἀπέρεχε καὶ τὴν ἄλλην*» (Λουκ., ΣΤ', 29).

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν πρώτη λύση, τῆς γενικῆς δηλαδὴ ἐξεγέρσεως, πράγματι ὑπάρχει πρόβλημα καὶ ἀδυναμία ἐπιτυ-

συνέχεια στή σελ. 2

Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ ἡ μυθοποίηση τῶν Χριστουγέννων

τοῦ π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ

Μὲ τὴν Ἐνανθρώπιση καὶ Γέννησή Του ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς πραγματοποιεῖ τὸν σκοπὸ τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἐμφάνιση τοῦ Θεανθρώπου στὴν ἱστορία. Τὴν ἔνωση τοῦ κτιστοῦ πλάσματος μὲ τὸν Ἄκτιστο Πλάστη. Ὁ σκοπὸς τῆς Ἐνανθρωπήσεως εἶναι ἡ θέωση τοῦ ἀνθρώπου. «*Ἀνθρώπος γίνεται Θεός, ἵνα Θεὸν τὸν Ἀδὰμ ἀπεργάσται*» (τροπάριο Χριστουγέννων). «*Αὐτὸς ἐνηνθρώπισεν, ἵνα ἡμεῖς θεοποιηθῶμεν*» (Μ. Ἀθανάσιος). «*Ἀνθρώπος γὰρ ἐγένετο ὁ Θεὸς καὶ Θεὸς ὁ ἄνθρωπος*» (Ι. Χρυσόστομος).

Στὴν λογικὴ ἐνὸς ἠθικιστοῦ ὁ ὅρος «θεοποιηθῶμεν», πού χρησιμοποιοῦν Πατέρες, ὅπως ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, εἶναι σκάνδαλο. Γι' αὐτὸ μιλοῦν γιὰ «ἠθικὴ θέωση». Διότι φοβοῦνται νὰ δεχτοῦν ὅτι μὲ τὴν θέωση μεταβάλλεται «κατὰ χάριν» ἡ φύση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται «κατὰ χάριν» αὐτὸ πού ὁ τριαδικὸς Θεὸς εἶναι «κατὰ φύσιν» (ἄκτιστος, ἀναρχος, ἀθάνατος). Τὰ Χριστούγεννα εἶναι γι' αὐτὸ ἀμεσα συνδεδεμένα καὶ μὲ τὴν Σταύρωση καὶ μὲ τὴν Ἀνάσταση, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν Ἀνάληψη καὶ μὲ τὴν Πεντηκοστή. Ὁ Χριστὸς-Θεάνθρωπος χαράζει τὸ δρόμο, πού καλεῖται νὰ βαδίσει κάθε σωζόμενος ἄνθρωπος, ἐνούμενος μαζὶ Του.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς καὶ τὰ Χριστούγεννα ὁδηγοῦν στὴν Πεντηκοστή, τὸ γεγονὸς τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐν

Χριστῷ, μέσα δηλαδὴ στοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἐὰν τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ γέννηση τοῦ Θεοῦ ὡς ἀνθρώπου, ἡ Πεντηκοστὴ εἶναι ἡ τελείωση τοῦ ἀνθρώπου ὡς Θεοῦ κατὰ χάριν. Μὲ τὸ βάπτισμά μας μετέχουμε στὴν Σάρκωση, τὸν θάνατο καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ζοῦμε κι ἐμεῖς τὰ «Χριστούγεννά μας», τὴν ἀνά-πλασή μας. Οἱ Ἁγιοὶ δέ, πού φτάνουν στὴν ἔνωση μὲ τὸν Χριστό, τὴν θέωση, μετέχουν στὴν Πεντηκοστὴ καὶ φτάνουν ἔτσι στὴν τελείωση καὶ ὁλοκλήρωση τοῦ ἀναγεννημένου ἐν Χριστῷ ἀνθρώπου. Αὐτὸ σημαίνει ἐκκλησιαστικὰ πραγμάτωση τοῦ ἀνθρώπου, ἐκπλήρωση δηλαδὴ τοῦ σκοποῦ τῆς ὑπάρξεώς του.

Ὅσο κι ἂν εἶναι κουραστικὸς ὁ θεολογικὸς λόγος, καὶ μάλιστα στὸν ἀμύητο θεολογικὰ σύγχρονο ἄνθρωπο, δὲν ἐκφράζει παρὰ τὴν πραγματικότητά τῆς ἐμπειρίας τῶν Ἀγίων μας. Μέσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐμπειρία καὶ μόνο μποροῦν νὰ κατανοηθοῦν ἐκκλησιαστικὰ, δηλαδὴ χριστοκεντρικὰ, τὰ Χριστούγεννα. Ἀντίθετα, ἡ ἀδυναμία τοῦ μὴ ἀναγεννημένου ἐν Χριστῷ ἀνθρώπου νὰ νοσηματοδοτήσῃ τὰ Χριστούγεννα ἔχει ὁδηγήσει σὲ κάποιους γύρω ἀπ' αὐτὰ μύθους. Οἱ ἄγευστοι τῆς ἀγιοπνευματικῆς ζωῆς, μὴν μπορώντας νὰ ζήσουν τὰ Χριστούγεννα, μυθολογοῦν γι' αὐτὰ, στὰ ὅρια τῆς φαντασίας καὶ μυθοπλασίας, χάνοντας τὸ ἀληθινὸ νόημά τους.

συνέχεια στή σελ. 2

Ὁ Πρωτομάρτυς καὶ ἀρχιδιάκονος Στέφανος καὶ ἡ ἀποστολὴ του

(Μέρος β')

Οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἐθίγησαν τόσο ἀπ' τὴν ἀπλὴ περὶ Χριστοῦ διδασκαλία ὅσο ἀπ' τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Χριστὸς, ὡς βασιλεὺς οὐρανοῦ καὶ γῆς, διδάσκει τὴν ἀγάπη καὶ ὅχι τὴν ἐκμετάλλευση μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, μεταβάλλοντας ὅλα τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα ἀνθρώπων καὶ λαῶν πρὸς σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα, ὅταν ὁ Χριστιανισμὸς παραμένει μιὰ ἀπλὴ θρησκευτικὴ διδασκαλία, χωρὶς ἐσωτερικὴ ἀναγέννηση καὶ κοινωνικὴ ἀλληλοπεριχώρηση, γίνεται συνή-

συνέχεια στή σελ. 4

Προφητεῖες καὶ προρρήσεις γιὰ τὴν προσδοκία Λυτρωτοῦ

(Περίληψη τῆς ὁμιλίας τῆς κ. Σοφίας Μπερκὴ, φιλολόγου-θεολόγου στίς «Ἐπαλξεις» στίς 22/12/2012)

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι τὸ μοναδικὸ πρόσωπο, γιὰ τὸ ὁποῖο, προτοῦ ἀκόμη γεννηθῇ, γράφηκαν πάρα πολλές προφητείες γιὰ ὅλα τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς Του, ἀπὸ τὴν καταγωγὴ καὶ τὴν Γέννησή Του μέχρι καὶ τὴν διδασκαλία, τὰ θαύματα, τὴν Σταύρωση, τὴν Ταφὴ καὶ τὴν Ἀνάστασή Του, οἱ ὁποῖες ἐκπληρώθηκαν ὅλες.

Ἡ ἀρχαιότερη ἀπ' τὶς λεγόμενες μεσσιανικὲς προφητείες

συνέχεια στή σελ. 3

Υπομονή ή αντίσταση;

συνέχεια από τη σελ. 1

χίας, γιατί, όταν σέ μιὰ χώρα υπάρχουν δημοκρατικοί θεσμοί, οί λύσεις βρίσκονται ὄχι μὲ ἐξεγέρσεις, γεγονός πού συντελεῖται σέ τυραννικά καί ὀλοκληρωτικά καθεστώτα, ἀλλά στήν ἀντικατάσταση τῶν ἀνίκανων καί ἐπικίνδυνων πολιτικῶν μὲ ἐγγνωσμένου κύρους νέα πρόσωπα διὰ τῆς ψήφου τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν.

Τὸ δὲ σπουδαιότερο ἀκόμη εἶναι, ὅπως προαναφέραμε, ὅτι ὅλοι οἱ ἐξεγερόμενοι καὶ οἱ θιασώτες ἐπαναστατικῶν μεθόδων δὲν μᾶς δίνουν ἐγγυήσεις γιὰ τὴν ἀγνότητα τῶν προθέσεῶν τῶν καὶ τὴν ὑπαρξὴ τιμίων πολιτικῶν. Ἀλλωστε, ἡ ἱστορία τὸ ἐπιβεβαιώνει. Μετὰ ἀπὸ κάθε ἐξεγερση οἱ ἀναλαβόντες τὴν ἐξουσία ὑπῆρξαν τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνοι, ὅπως καὶ οἱ προκατόχοί τῶν (τρομοκρατία μετὰ τὴν γαλλικὴ ἐπανάσταση, σταλινικὸ καθεστῶς μετὰ τοὺς τσάρους, χιτλερική καταπίεση μετὰ τὴν γερμανικὴ ἀστάθεια, ἑπταετὴς δικτατορία μετὰ τὴν φαυλότητα τῶν πολιτικῶν τὴν δεκαετία '60-'70 ἀλλὰ καὶ πλήρης ἐξαχρείωση τῶν πολιτικῶν μᾶς μετὰ τὴν ἑπταετία).

Ἀφοῦ λοιπόν ἡ μέθοδος τῆς γενικῆς ἐξεγέρσεως δὲν εἶναι ἡ καταληπτότερη γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς παρούσης κρίσεως, μήπως ἡ γενικὴ ὑπομονὴ εἶναι προσφορότερη; Ἐδῶ πρέπει νὰ ἐξετάσουμε βαθύτερα γιὰ ποιά ὑπομονὴ μᾶς μιλάει ὁ Χριστὸς καὶ γιὰ ποιά ἀντίσταση. Διότι ὁ Κύριός μᾶς μιλάει καὶ γιὰ ἀντίσταση («ἀντίστητε τῷ πονηρῷ καὶ φεύζεται ἀφ' ὑμῶν», Ἰάκ. 4, 7). Ἄς ἐξετάσουμε προσεκτικὰ τὸν ἅγιο βίο του. Ὃταν ὁ Πιλάτος κατεδίκασε τὸν Κύριό μᾶς στὸν διὰ Σταυροῦ θάνατο, Τὸν παρέδωσε στοὺς στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι νομιζοντας ὅτι εἶχαν μπροστά τους ἓναν κοινὸ ἐγκληματία τοῦ ἔκαναν τὰ γνωστὰ βασανιστήρια, περιπαίγματα καὶ πολλαπλὰ ῥαπίσματα καὶ μετὰ ταῦτα Τὸν σταύρωσαν. Ὁ Σωτήρας μᾶς ὅμως πράγματι ὑπέμεινε τὰ πάντα μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀγόγγυστα, συγχωρῶντας μάλιστα τοὺς Σταυρωτές Του.

Ὃταν, ὅμως, ἐνωρίτερα στὸ συνέδριο τῶν πρεσβυτέρων ὁ ὑπηρέτης, δηλαδὴ ἓνα ἐκτελεστικὸ ὄργανο, Τοῦ ἔδωσε ἓνα μόνον ῥάπισμα ὁ Χριστὸς μᾶς δὲν ἐσιώπησε ἀλλὰ διαμαρτυρήθηκε νομίμως, λέγων: «*Εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ. Εἰ δὲ καλῶς, τί με δέρεις;*» (Ἰωάν, ΙΗ', 23), χρησιμοποίησε δηλαδὴ νόμιμα μέσα γιὰ τὸν ἔλεγχο καὶ τὴν ἄρση τῆς ἀδικίας, δηλαδὴ ἔκανε ἔνσταση. Γιατί, λοιπόν, ὁ Κύριός μᾶς στήν μὲν περίπτωσι τῶν πολλῶν καὶ ἐμπαικτικῶν ῥαπισμάτων καὶ τόσων ἄλλων βασανιστηρίων «*οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ*», στήν περίπτωσι ὅμως τοῦ ἐνός καὶ μόνου ῥαπίσματος ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ, διαμαρτύρεται καὶ ζητεῖ ἀποκατάστασι;

Ἐὰν προχωρήσουμε πρὶ ὅσον, θὰ διαπιστώσουμε ὅτι ὁ Κύριός μᾶς εἰσερχόμενος στὸν ναὸ καὶ βλέπων τὴν βεβήλωση τοῦ ἱεροῦ χώρου ἀπὸ κάθε εἶδος ἐκμεταλλεῦτῶν ὄχι ἀπλῶς δὲν ἐσιώπησε ἀλλὰ ἀνοίξε τὸ στόμα του καὶ φώναξε. «*Μὴ ποιῆτε τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς μου οἶκον ἐμπορίου*» (Ἰωάν., Β', 16). Καὶ μόνον αὐτό; Ἐφτίαξε πρόχειρο φραγγέλιο καὶ ἀνατρέποντας τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα τοὺς ἐξεδίωξε ἀπὸ τὸν ναὸ.

Ἀλήθεια, διερωτηθήκατε ποτέ, ἀγαπητοί μᾶς ἀναγνώστες, γιατί ὁ Πανάγαθος Σωτήρας μᾶς φέρθηκε διαφορετικὰ στήν καθεμία ἀπὸ τίς τρεῖς παραπάνω περιπτώσεις; Στὴν πρώτη, ἔκανε πλήρη ὑπομονή, στήν δεύτερη ἔκανε ἔννομη διαμαρτυρία καὶ στήν τρίτη πλήρη καὶ ἐνεργητικὴ ἀντίσταση. Γιατί ἀπλούστατα στήν πρώτη περίπτωσι, κατὰ τὸν ἄγριο βασανισμό, οἱ ἀδικοῦντες δὲν ἐγνώριζαν ὅτι ἀδικοῦν, ἀφοῦ τοὺς παραδόθηκε ὥς κοινὸς ἐγκληματίας καὶ ἐφήρμοσαν πάνω του τὴν γνωστὴ ρωμαϊκὴ ἀγριότητα, πού ἀργότερα ἐφήρμοσαν καὶ στοὺς μάρτυρες. Στὴν δευτέρῃ περίπτωσι, τοῦ ῥαπίσματος στὸ συνέδριο, ὁ ὑπηρέτης γνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι ἔως ὅτου ἀνακοινωθῇ ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασι, ὁ ὑπόδικος ἀπαγορεύεται νὰ κακοποιηθῇ.

Ἄρα, ἡ Ἐνσαρκωμένη Ἀγάπη στήν μὲν πρώτη περίπτωσι ἔδειξε κατανόηση, στήν δεύτερη ἔκανε νουθεσία πρὸς ὄφελος κι αὐτῶν τῶν ἀδικούντων. Ὡς ἀπόδειξη τῆς ἀλήθειας αὐτῆς ἀρκεῖ νὰ θυμηθοῦμε ὅτι ὁ Ρωμαῖος ἐκατόνταρχος, πού ἐπιστατοῦσε στοὺς βασανισμοὺς καὶ στήν Σταύρωση, μόλις ἐπέσιτα ἀπὸ τὰ γεγονότα γιὰ τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἀγιότητα τοῦ Ἑσταυρωμένου, πρῶτος ἀπ' ὅλους ἐφώνασε ἐκεῖνο τὸ «*Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος*» (Ματθ., ΚΖ' 54). Ὁ ὑπηρέτης ὅμως τοῦ συνεδρίου καὶ ὅλο τὸ συνάφι τῶν πρεσβυτέρων, παρὰ τὰ συντελεσθέντα θαυμάσια κατὰ τὴν Σταύρωση καὶ πρὸς παντὸς παρὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, δὲν μετενόησαν. Ἐπεχείρησαν, μάλιστα, νὰ ἀποκρύψουν τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως.

Στὴν τρίτη, τώρα, περίπτωσι, πού ἡ ἀδικία δὲν ἐγένετο στὸν ἴδιο ὥς ἄνθρωπο ἀλλὰ ἐβεβηλῶνοντο κοινὰ καὶ μάλιστα ἱερὰ ἀγαθὰ ὁ Πανάγαθος Κύριός μᾶς ἀπὸ ἀγάπη σταμάτησε τὴν βεβήλωση αὐτὴ καὶ γιὰ τὴν παύση τοῦ κακοῦ ἀλλὰ καὶ πρὸς διόρθωση τῶν βεβηλωτῶν. Ἄρα, ὁ Κύριός μᾶς μᾶς ὑποδεικνύει σαφέστατα πότε καὶ πῶς νὰ κάνουμε ὑπομονὴ (ὅταν δηλαδὴ ἡ ἀδικία εἶναι παροδικὴ καὶ κατὰ λάθος), πότε νὰ ἀσκοῦμε τὰ δικαίωμά μᾶς (ὅταν οἱ ἀδικοῦντες ἐνεργοῦν ἐσκεμμένως, κατὰ συρροήν καὶ κατ' ἐξακολούθησι) καὶ πότε νὰ ἐπιχειροῦμε καθολικὴ ἀλλὰ συνετὴ ἀντίστασι (ὅταν οἱ ἀδικούντες προσβάλλουν κοινὰ καὶ ἱερὰ ἀγαθὰ καὶ πρὸ παντὸς ὅταν φθεῖρουν ἄλλους ἀνθρώπους, τοὺς ζωντανοὺς δηλαδὴ ναοὺς τοῦ Θεοῦ).

Ἐπομένως, ταυτοχρόνως καὶ ὑπομονὴ πρέπει νὰ κάνουμε καὶ ἔννομη ἀσκηση τῶν δικαιωμάτων μᾶς ὥς πολῖτες καὶ ἄνθρωποι ἀλλὰ καὶ καθολικὴ συνετὴ ὅμως καὶ συνεγατικὴ ἀντίστασι γιὰ τὴν ἄρση τοῦ κακοῦ, τὸ σταμάτημα τῆς ἀδικίας καὶ τὴν ἐκδίωξι τῶν ἐκμεταλλεῦτῶν καιροσκοπῶν καὶ τῶν ἀσυνετῶν πολιτικῶν, πού βεβηλώνουν τὸν ἱερὸ ἑλληνικὸ χώρο καὶ τίς ζωντανές εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ ὅλους τοὺς Ἑλληνες.

Χρειάζεται, βεβαίως, μεγάλη διάκρισι γιὰ νὰ ξέρομε κάθε φορὰ ποιά ἀπὸ τίς τρεῖς μεθόδους πρέπει νὰ ἐφαρμόζουμε. Γι' αὐτὸ, ὀφείλομε ὅλοι νὰ ζοῦμε πνευματικὴ καὶ μυστηριακὴ ζωή, νὰ ἔχομε μεταξύ μᾶς συνεργασία καὶ ἀλληλοβοήθεια, ὥστε μὲ ὑπομονὴ ν' ἀντέξουμε τίς πολλαπλές κακουχίες πού συνεχῶς αὐξάνονται μὲ νόμιμα μέσα, νὰ διεκδικήσουμε τὰ δικαίωμά μᾶς στήν καταπάτησι τῶν ὁποίων δὲν πρέπει ἀσφαλῶς νὰ συμμετέχομε κι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι καὶ μὲ συνετὴ, καθολικὴ καὶ συνεγατικὴ ἀντίστασι νὰ πετύχομε τὸ ποθούμενο, τὸ σταμάτημα δηλαδὴ τοῦ κακοῦ, τὴν ἀπομάκρυνσι τῶν ἄχρηστων καὶ ἄχριστων ἐκμεταλλεῦτῶν καὶ πολιτικάντηδων καὶ τὴν ἐπικράτησι τῆς δικαιοσύνης πρὸς κοινὴ πρόοδο καὶ κοινὴ σωτηρία.

Β. Τσοῦπρας

Ἡ ἐνορία ἀπαραίτητη γιὰ τὴν οἰκογένεια (Μέρος β')

Κων. Γανωτῇ, φιλολόγου-συγγραφέως

Αὐτὸ πού συμβόλιζε ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε ἔγινε πραγματικότητα πενήντα μέρες μετὰ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, δηλαδὴ τὴν Πεντηκοστή. Εἶναι ἡ ἴδρυσι τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία σώζει τὸν κόσμο πού θέλει νὰ σωθῇ, καθὼς ἡ ἴδια εἶναι μιὰ οἰκογένεια ὡς μητέρα, πού γεννάει τὰ τέκνα τῆς ἀπὸ τὴν κολυμπήθρα, τὴν μήτρα τῆς Ἐκκλησίας, μὲ πατέρα τὸν Τριαδικὸ Θεό, σύμφωνα καὶ μὲ τὸν λόγο τοῦ Εὐαγγελιστῆ Ἰωάννη: «*καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι*». Αὐτὸ βέβαια εἶναι πολὺ μεγάλη εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων, πού μπαίνουν στὴν κιβωτὸ τῆς σωτηρίας καὶ γι' αὐτὸ οἱ πιστοὶ συνέθεσαν χιλιάδες τραγούδια, γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν χαρὰ τους καὶ ἑκατομμύρια πιστοὶ ἔγιναν μάρτυρες τῆς ἀλήθειας τοῦ Εὐαγγελίου.

Οἱ Χριστιανοὶ ἔπῃξαν κοινότητες ἀγαπητικές, προσομοιώσεις τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε. Καρδιά τῆς κάθε χριστιανικῆς κοινότητος εἶναι ὁ ναός, καὶ ὁρατὸς Χριστὸς ὁ ἐφημέριος στήν θέσι τοῦ ἐπισκόπου. Γιὰ νὰ ζήσι ὅμως αὐτὴ ἡ κοινότητα καὶ νὰ λειτουργήσι σωστά, πρέπει οἱ πιστοὶ νὰ εἶναι πιστοί, δηλαδὴ νὰ ἔχουν νοιώσει ὅτι μέσα στήν Ἐκκλησία εἶναι ὁ Παράδεισος κι ἔξω ἀπ' αὐτὴν λειτουργεῖ ἡ κόλασι. Βέβαια, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἐπισκοπεῖ κι ἔξω ἀπ' τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὁ Χριστιανὸς μόνον μέσα στήν Ἐκκλησία αἰσθάνεται ἀσφάλεια.

Κι ὅμως οἱ πιστοὶ χρόνο μὲ τὸν χρόνο ἔδειχναν ν' ἀναπαύονται περισσότερο μέσα στὸν κόσμο. Ἀσφάλισαν τὰ εισοδήματά τους καὶ τίς περιουσίες τους στὶς ἀσφαλιστικὲς ἐταιρίες, ἀντὶ τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου προτίμησαν τὸ ψωμί καὶ τὸ κρασί ἀπ' τὰ σούπερ μάρκετ καὶ τὰ καπηλειὰ, καὶ «*συσχηματίστηκαν τῷ αἰῶνι τούτῳ*».

Κι ἔτσι ὁ ναὸς ἔχει ὅλο καὶ περισσότερα ἄδεια καθίσματα. Ἐὰν τώρα τολμήσει κανεὶς νὰ πιάσει ἀπ' τὸ χέρι καὶ νὰ συμβουλέψι κανένα βαπτισμένο ἀδελφό, θ' ἀκούσι τὴν παγερὴ διαμαρτυρία. «Τί θέλετε, κύριε;» Ἀπὸ ἀδελφοὶ γίναμε κύριοι!.

Αὐτὸ πού περιγράψαμε πρὶ πάνω λέγεται ἐκκοσμίκευσι τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὴ ἡ ἐκκοσμίκευσι ἐκρύωσε τίς σχέσεις ἱερέων καὶ πιστῶν καὶ πιστῶν μεταξύ τους, ἀφάνισε τὴν κοινὴ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν καὶ τοὺς ὑπέταξε σ' αὐτὸ πού λέμε «κοινὸν νοῦν». Ὁ κοινὸς νοῦς εἶναι ἡ φιλοσοφία πού ἐνώνει τίς πλατείες μᾶζες καὶ μιὰ τέτοια φιλοσοφία καλύπτει ὅλες τίς ἀδυναμίες, ὅλες τίς εὐκολίες, ὅλες τίς ἐπιδερμικὲς θεωρίες, γιατί μόνον αὐτὲς γίνονται δεκτές ἀπ' ὅλους. Καὶ μέσα σ' ὅλους μπλέκονται καὶ οἱ χριστιανοὶ μ' εὐχαρίστησι.

Καὶ γιὰ νὰ κοιμίσουμε τίς τύψεις μᾶς περιορίσαμε τὴν κοινότητα τῶν βαπτισμένων χριστιανῶν στὸν ναὸ, κι ἐκεῖ «ἐκπληρώνομε τὰ θρησκευτικά μᾶς καθήκοντα», ὅπως στήν οἰκονομικὴ ἐφορία ἐκπληρώνομε τίς οἰκονομικὲς μᾶς

ὑποχρεώσεις! Στὸν ναὸ καταθέτομε τὸ εὐλαβὲς χασομέρι μᾶς, τὸ κερί μᾶς, τὸ κέρμα τοῦ δίσκου, τὴν ὑπομονητικὴ ἀνοχή τοῦ κηρύγματος, καὶ μὲ τὸ ἀντίδωρο στὸ στόμα ἐξαφανιζόμαστε, σχεδὸν χωρὶς νὰ χαιρετίσουμε κανένα, γιατί κανένας δὲν θὰ μᾶς λείψι ὅλη τὴν ἑβδομάδα.

Κάποιοι ἀπὸ μᾶς, κυρίως γυναῖκες, κάνουν καὶ ἐθελοντικὴ προσφορὰ, μαγειρεῦουν γιὰ τοὺς φτωχοὺς τῆς ἐνορίας κι ἔρχονται οἱ φτωχοί, ἄγνωστοι σὲ ὅλους μᾶς, παίρνουν τὸ φαγάκι τῆς ἀγάπης καὶ φεύγουν· στήν Ἐκκλησία δὲν ἔρχονται, γιατί αὐτοὶ δὲν εἶναι ἀδελφοί μᾶς, εἶναι φτωχοί, ἄλλη κάστα.

Καὶ βέβαια ἡ ἀγάπη μᾶς καλύπτει τὰ ἔξοδα τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς εὐπρέπειας τοῦ οἴκου, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀκρίβεια σκοπὸ ἔχει νὰ σκεπάσει τίς ἐνοχές μᾶς, σὰν τὴν διατροφή πού δίνουν οἱ χωρισμένοι μπαμπάδες γιὰ τὰ παιδιά τους.

Καὶ περμιένομε ὅλοι τὸ «*ἐν εἰρήνῃ προέλθωμεν*», ὄχι γιὰ νὰ βγάλομε τὴν λειτουργία ἀπὸ τὸν ναὸ καὶ νὰ τὴν διαδώσουμε στὸν κόσμο, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν ξεχάσουμε μιὰ βδομάδα. Καὶ μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα θὰ πολεμήσουμε μὲ θηρία πειρασμῶν καὶ θλίψεων, θὰ βαλτώσουμε σὲ τόσους πειρασμοὺς καὶ λογισμοὺς,

θάχομε ἀλλαγὲς μεγάλες καὶ μικρὲς στὴ ζωὴ μᾶς καὶ θὰ τίς περάσουμε χωρὶς τὴν ἀναφορὰ μᾶς στήν Ἐκκλησία. Εὐτυχῶς πού υπάρχουν καὶ τὰ μυστήρια καὶ ἡ ὑποτιθέμενη ἐνορία συμμετέχει στὴν χαρὰ τοῦ γάμου, τῆς βάπτισις καὶ στήν λύπη τῆς κηδείας. Ὁ πιστὸς πού ἀνοίγει μιὰ δουλειὰ, μαγαζί, ἱατρεῖο, ὁ νέος πού πετυχαίνει σὲ διαγωνισμοὺς, πού παίρνει πτυχία, πού κάνει μιὰ ἐπιτυχία, τὸ ἀνακοινώνει στοὺς συγγενεὶς καὶ τοὺς φίλους καὶ τὸ γιορτάζει μαζί τους. Ἄρα οἱ ἀδελφοί του στήν Ἐκκλησία δὲν εἶναι οὔτε συγγενεῖς οὔτε φίλοι!...

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ θλίψεις μᾶς εἶναι συντριπτικὲς καὶ οἱ χαρὲς μᾶς ῥηχές. Ὃταν βρεθοῦμε σὲ μιὰ δοκιμασία, λέμε: «Θεέ μου, γιατί;» Καὶ ὁ Θεὸς συνήθως δὲν μᾶς ἀπαντᾷ. Ἐὰν λέγαμε ὅμως μαζί μὲ τὴν ἐνορία μᾶς «Θεέ μᾶς, γιατί;», ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ἀπαντοῦσε μὲ τίς προσευχὲς τόσων ἀδελφῶν μᾶς. Καὶ οἱ χαρὲς μᾶς μέσα στήν εὐχαριστία τῆς ἐνορίας καὶ μέσα στὸ μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας ἀπὸ ἐπιτυχίες καὶ εὐτυχίες τοῦ κόσμου τούτου θὰ γίνονταν προγεύσεις τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ἀκόμα καὶ τὴν πνευματικὴ προκοπὴ δὲν τὴν θέλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος χωρισμένη ἀπὸ τὸ κοινὸ βίωμα τῆς ἐνορίας. Στους Κορινθίους πού εἶχαν πέσει στὸν πειρασμὸ νὰ θέτουν στόχους δικούς τους ἀπευθύνει λόγους εἰρωνικούς «*χωρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε*», σὰν νὰ τοὺς ἐλέγχει: «Πῶς πορεῖτε νὰ κάνετε ὅποιαδήποτε πρόοδο καὶ ἐπιτυχία ἔξω ἀπὸ τὸ κοινὸ αἶσθημα, τὴν κοινὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, τῶν δασκάλων καὶ τῶν ἀδελφῶν σας;»

(συνεχίζεται)

Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὰ Χριστοῦγεννα καὶ ἡ μυθοποίηση τῶν Χριστουγέννων

συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

Ὃπως μάλιστα ἂν δοῦμε, ὁ ἀποπροσανατολισμὸς αὐτὸς δὲν συνδέεται πάντοτε μὲ τὴν ἄρνησι τοῦ μυστηρίου, ἀλλὰ μὲ ἀδυναμία βιώσεώς του, πού ὀδηγεῖ ἀναπόφευκτα στήν παρερμηνεία του.

Μιὰ πρώτη μυθοπλαστικὴ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα τῶν Χριστουγέννων δίνεται ἀπὸ τὴν αἴρεσι, τὴν στοχαστικὴ καὶ ἀνέρειστη -ἀνεμπειρικὴ δηλαδὴ- θεολόγησι. Ὁ δοκητισμὸς, ἡ φοβερώτερη αἵρεσι ὅλων τῶν αἰώνων, δέχθηκε κατὰ φαντασίαν Σάρκωσι τοῦ Θεοῦ Λόγου (δοκεῖν φαίνεσθαι). Φαινομενικὴ, δηλαδὴ, παρουσία τοῦ Θεοῦ στήν ἐνδοκοσμικὴ πραγματικότητα. Γιὰ ποιοὺ λόγους; θὰ μπορούσε νὰ ἐρωτήσι κανεὶς. Οἱ Δοκῆται ἢ Δοκητὲς κάθε ἐποχῆς δὲν μπορούν ν' ἀνεχθοῦν, σὰ ὄρια τῆς λογικῆς τους, τὴν Σάρκωσι καὶ τὴν Γέννησι τοῦ Θεοῦ ὡς ἀνθρώπου. Μεταβαλλόμενοι σὲ αὐτόκλητους ὑπερασπιστὲς τοῦ κύρους τοῦ Θεοῦ ντρέπονται νὰ δεχθοῦν κάτι πού ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἐπέλεξε γιὰ τὴν σωτηρία μᾶς. Τὸν δρόμο τῆς μητρότητος. Νὰ γεννηθεῖ δηλαδὴ ἀπὸ μία μάνα, ἔστω κι ἂν αὐτὴ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸ καθαρότερο πλάσμα ὅλης τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, τὴν Παναγία Παρθένο.

Ὃλοι αὐτοὶ μπορούν νὰ καταταχθοῦν στοὺς «ὑπεράγαν» ὀρθοδόξους (κατὰ τὸν Ἁγ. Γρηγόριο τὸν Θεο-

λόγος). Γιατί ὁ Δοκητισμὸς ὀδήγησε στὸν Μονοφυσισμό, στήν ἄρνησι τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι οἱ συντηρητικοί, οἱ τυποκράτες, οἱ εὐσκανδαλιστοί. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς εἶναι σκάνδαλο ἡ ἀλήθεια, ἡ

πραγματικότητα, ἡ ἱστορικότητα. Ἐνῶ ἄλλοι ἀπορρίπτουν τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ, αὐτοὶ ἀρνοῦνται τὴν ἀνθρωπότητά του.

Καὶ ὅμως. Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς χριστιανισμὸς στήν αὐθεντικότητά του, εἶναι ἡ «ἱστορικότερη θρησκεία», κατὰ τὸν αἰείμνηστο πατέρα Γεώργιο Φλωρόφκν. Ζεῖ στήν πραγματικότητα τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία μᾶς καὶ τίς δέχεται μὲ τὸν ρεαλισμὸ τῆς Θεοτόκου: «*Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμα σου*» (Λουκ. 1, 38)! «Καὶ ὁ Πιλάτος στὸ

Σύμβολο» –λέγει μιὰ ὥραία σερβικὴ παροιμία. Διότι ὁ Πιλάτος, ὁ πρὶ ἄβουλος ἀξιωματοῦχος τῆς ἱστορίας, ὡς ὑπαρκτὸ ἱστορικὸ πρόσωπο, βεβαιώνει τὴν ἱστορικότητα τοῦ Εὐαγγελίου. Εἰς πείσμα ὅμως τῶν Δοκητῶν ὁ Θεὸς Λόγος «*σὰρξ ἐγένετο* -δηλαδὴ ἄνθρωπος- καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ (τὸ ἀκτιστο φῶς τῆς Θεότητος του)» (Ἰωάνν., 1, 14). Διότι «*ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλῆρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς*» (Κολ., 2, 9), εἶναι δηλαδὴ τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος.

(συνεχίζεται)

ΕΠΑΛΞΕΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ἰδιοκτησία: Πολιτιστικὴ καὶ Κοινωνικὴ Κίνησι «Ἐπάλξεις»

Ἐκδότης: Βασίλειος Τσοῦπρας, Θεολόγος Κοινωνιολόγος

Γραφεῖα: Ζήνωνος 3, 104 31 Ἀθῆνα

Τηλέφωνα: 210 52 30 948, 210 24 69 152

e-mail: epalxeis@otenet.gr - ἱστοσελίδα: www.epalxeis.gr

Προαιρετικὲς Εἰσφορές- Εἰσβάσματα: ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Ἐκτύπωση: Γραφικὲς Τέχνες Σανίδας - Τηλ. 210 94 14 233

Προφητείες και προρρήσεις για την προσδοκία Λυτρωτού

συνέχεια στη σελ. 3

βρίσκεται στην Γένεση (3, 15), είναι γραμμένη γύρω στο 1500 π.Χ. και είναι γνωστή ως Πρωτευαγγέλιο: «Ἐχθραν θήσω ἀναμέσον σου καὶ ἀναμέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς. Αὐτὸς σου τηρήσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ σὺ τηρήσῃς αὐτοῦ πτέρναν». Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Θεὸς ἀπευθύνεται στὸν Σατανᾶ, λίγο μετὰ τὴν παρακοή. Σπέρμα ἢ γυναικα δὲν ἔχει, ἀρα γίνεται ἀναφορὰ στὴν γέννηση τοῦ Χριστοῦ ἐκ Παρθένου, καθ’ ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει κατὰ κόσμον γυναικα μητέρα ἀλλ’ ὄχι ἄνδρα πατέρα. Εἶναι ὁ ἀπάτωρ ἐν γῇ καὶ ἀμήτωρ ἐν οὐρανῷ. Τὸ «Σὺ τηρήσῃς αὐτοῦ πτέρναν» παραπέμπει στὴν πρὸς στιγμὴν θριαμβευτικὴ νίκη τοῦ σατανᾶ μετὰ τὴν Σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ, ἐνῶ τὸ «Αὐτὸς σου τηρήσῃ τὴν κεφαλὴν» παραπέμπει στὴν Ἀνάστασι καὶ στὴν ὀριστικὴ πᾶταξι τοῦ Σατανᾶ καὶ τοῦ θανάτου ἀπὸ τὸν Χριστὸ (θανάτῳ θάνατον πατήσας).

Ἄλλες προφητείες ἀναφέρουν ὅτι εἶναι σπέρμα Ἀβραάμ (Γέν. ΚΒ΄, 17-8), ἄστρον ἐξ Ἰακώβ (Αριθμ. 24, 17), ἄρχων ἐξ Ἰούδα (Γέν. 49, 8-9), «ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί» (πατέρας τοῦ Δαβίδ) (Ἠσ. 11, 1-2), υἱὸς Παρθένου («Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ», Ἠσ. 7, 14). Στὴν προφητεία αὐτὴ τοῦ Ἠσαΐα ἀξίζει ν’ ἀναφερθῇ τὸ «ἰδοὺ» ποὺ λέγεται γιὰ θαυμαστὰ γεγονότα, τὸ ὀριστικὸ ἄρθρο «ἡ Παρθένος», ποὺ δηλώνει ὅτι δὲν προέκυψε γιὰ μία ὀπιοδήποτε ἀλλὰ γιὰ τὴν συγκεκριμένη Παρθένο Μαρία, καθὼς καὶ τὸ θεϊκὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ (Ἑμμανουήλ, ποὺ σημαίνει μεθ’ ἡμῶν ὁ Θεός).

Ἐξάλλου, ἄλλες προφητείες ἀναφέρονται στὸν τόπο Γεννήσεώς Του, τὴν Βηθλεέμ («καὶ σὺ Βηθλεέμ, οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ, ὀλιγοστός εἰ τοῦ εἶναι ἐν χιλιᾷσιν Ἰούδα» (Μιχ. 5, 1), στὴν παρουσία τῶν δύο ζώων (ὄνου καὶ βοός) κατὰ τὴν Γέννηση (ἐν μέσῳ δύο ζώων γνωσθήσῃ..., Ἀββακ. 3, 2), στὴν φυγὴ του στὴν Αἴγυπτο (καὶ ἐξ Αἰγύπτου μετεκάλεσα τὰ τέκνα αὐτοῦ, Ὠσηὲ 11, 1), ἀκόμη καὶ στὸν ἀκριβὴ χρόνο τῆς Γεννήσεώς Του (ἐβδομήντα ἐβδομάδες συνετήρησαν ἐπὶ τὸν λαὸν σου..., Δανιήλ, 9, 24). Σημειωτέον ὅτι ὁ προφήτης Δανιήλ ἔζησε περίπου 500 χρόνια πρὸ Χριστοῦ, οἱ δὲ 70 ἐβδομάδες (ἐτῶν καὶ ὄχι ἡμερῶν, ὅπως ἀναφέρουν οἱ ἐρμηνευτές) ἀντιστοιχοῦν σὲ 490 χρόνια! Ὁ ἴδιος ἐξάλλου προφήτης προβλέπει στὴν περίφημη ἐρμηνεία τοῦ ὄνειρου τοῦ Ναβουχοδονόσορος τὴν ἔλευση τῆς αἰωνίου βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, ποὺ θὰ

συντρίψῃ ὅλες τὶς προηγούμενες ἰσχυρὲς ἀλλὰ φθαρτὲς βασιλεῖες: «...ἀναστήσει ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ βασιλείαν, ἣτις εἰς τοὺς αἰῶνας οὐ διαφθαρήσεται, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ λαῷ ἐτέρῳ οὐχ ὑπολειφθήσεται· λεπυνεῖ καὶ λικμήσει (θὰ συντρίψῃ) πᾶσας τὰς βασιλείας, καὶ αὐτὴν ἀναστήσεται εἰς τοὺς αἰῶνας» (Δανιήλ, 2, 44). Μετὰ τὴν προφητεία αὐτὴ ὁ Δανιήλ προεικονίζει τὶς τέσσερις βασιλεῖες πρὶν ἀπὸ τὴν Βασιλεία τοῦ Μεσσία (τὴν Βαβυλωνιακὴν, τῶν Μήδων καὶ Περσῶν, τὸν Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τὴν Ρωμαϊκὴν), οἱ ὁποῖες ὅλες θὰ συντριβῶν ἀπὸ τὸν Λίθο, δηλ. τὸν Χριστὸ ποὺ γεννιήθηκε ὡς φτωχὸ καὶ ἀδύναμο πλάσμα («λίθος ἐτμήθη ἐξ ὅρους ἄνευ χειρῶν (χωρὶς ἀνθρώπινη ἐνέργεια, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὴν Παρθένο Μαρία, μετὰ θαυμαστὸ τρόπο»). Ὅμως «ὁ λίθος ὁ πατάξας τὴν εἰκόνα ἐγεννήθη ὁρος μέγα καὶ ἐπλήρωσε πᾶσαν τὴν γῆν» (Δανιήλ, 2, 35).

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τῆς προφητείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅλοι οἱ λαοὶ διατηροῦσαν στὶς παραδόσεις τους τὴν προσδοκία ἐνὸς Λυτρωτοῦ. Θαυμαστὲς τέτοιες προρρήσεις ὑπάρχουν στὰ ἔργα τῶν φιλοσόφων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας, πχ. στὸν «Προμηθεᾶ Δεσμώτη» τοῦ Αἰσχύλου. Λέει ὁ Ἔρμης, ἀγγελιαφόρος τοῦ Δία, στὸν Προμηθεᾶ: «τοιοῦ δὲ μόχθου τέρμα μὴ τι προσδόκα (αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου μὴν περιμένεις τέλος) πρὶν ἂν θεὸς τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων φανῇ, θελήσῃ τε εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἄδην (θὰ θελήσῃ νὰ κατέβῃ στὸν σκοτεινὸ Ἄδη) κνεφαῖα τ’ ἄμφι Ταρτάρου βάθῃ (καὶ στὰ σκοτεινὰ βάθῃ τοῦ Ταρτάρου). Τί θαυμαστὴ πρόβλεψη τοῦ πάθους τοῦ Λυτρωτοῦ, ἀλήθεια, προτύπωση τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξε ὁ καρτερικὸς Προμηθεᾶς. Ἡ Παρθένος δὲ ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸν Δεσμώτη, ἡ Ἰώ, εἶναι ἡ προεικόνισή τῆς Παρθένου Μαρίας ποὺ γέννησε τὸν Λυτρωτὴ.

Στὴν «Ἀπολογία» του ἐξάλλου ὁ Σωκράτης, ἀπευθυνόμενος στοὺς συμπολίτες του, λέγει τὸ ἐξῆς ἐκπληκτικὸ: «καθεύδοντες διατελεῖτε ἂν (θὰ συνεχίσετε νὰ κοιμάστε), εἰ μὴ τινα ἄλλον θεὸς ὑμῖν ἐπιπέμφειε, κηδόμενος ὑμῶν» (ἐκτὸς ἐὰν σᾶς στείλῃ ὁ θεὸς κάποιον ἄλλον, ἐπειδὴ θὰ σᾶς λυπηθῇ). Πράγματι, τέσσερις αἰῶνες ἀργότερα θὰ μεταφέρῃ ὁ ἀπό-

στολος Παῦλος στὴν «διδασκαλίαν» Ἀθήνα τὸ σωτήριο μῆνυμα τοῦ Λυτρωτοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Πλάτων στοὺς Νόμους ἀναφέρει: «ὁ δίκαιος ζημιωθήσεται, γυμνωθήσεται πάντων πλὴν τῆς δικαιοσύνης, οὐ κατακαμφθήσεται,... μαστιγωθήσεται, στρεβλωθήσεται, δεθήσεται, ἐγκανθήσεται τῷ ὀφθαλμῷ, ἀνασκολοπισθήσεται (θὰ καρφωθῇ ἐπὶ πασσάλου)». Ὅποια θαυμαστὴ πρόβλεψη τοῦ μαρτυρίου τοῦ δικαίου Χριστοῦ καὶ παντὸς δικαίου ἀνὰ τοὺς αἰῶνας!

Ὁ σοφὸς Σόλων ἐπίσης προφητικὰ ἀναφέρει: «Ὅποτεδῆποτε στὴν διηρημένη ἀνθρωπότητα ὁ ἄσαρκος θεὸς θὰ λάβῃ σάρκα, αὐτὸς θὰ φέρῃ τὴν ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὰ πάθη, θὰ κρεμασθῇ ὑπὸ ἀγνώμονος λαοῦ, καὶ ὅλα τὰ πάθη θεληματικὰ θὰ ὑποστῇ».

Ἕνας ἐξάλλου σιβυλλικὸς (οἱ Σίβυλλες ἦταν μάντιες τῆς ἀρχαιότητος) χρησμός ἀναφέρει: «Ὅψε-ποτε τις ἐπὶ τὴν πολυσχεδὴ ταύτην ἐλάσειεν (θὰ ἔλθῃ) γῆν καὶ δίχα σφάλματος γενήσεται σᾶρξ, ἀκαμάτοις δὲ θεότητος ὅροις (μετὰ τοὺς ἀκοπίαστους ὅρους, τὶς προῖποθέσεις τῆς θεότητος) ἀνιάτων παθῶν λύσει φθοράν. Καὶ τοῦτῳ φθόνος γενήσεται ἐξ ἀπίστου λαοῦ καὶ εἰς ὕψος κρεμασθήσεται ὡς θανάτου κατὰδικος», ὁ δὲ Ἀριστοτέλης «ἀκάματος φύσις θεοῦ γέννησις. ἐξ αὐτοῦ γὰρ αὐτὸς οὐσιεῖται λόγος». Ἀκόμη καὶ τὸ τρισυπόστατο τῆς θεότητος ἔχει προβλεφθῇ. Ἀπολλώνιος: «Ἐγὼ καταγγέλλω ἐν τρισὶν ἓνα μόνον ὑψιμέδοντα (κατοικοῦντα στὰ ὕψη) θεόν. Οὐδ’ ὁ λόγος ἄφθιτος (ἄφθαρτος), ἐν ἀδαῇ (ἀπειρη, ἐδῶ ἀπειρογάμη) κόρῃ ἔγκυος ἔσεται». Τὸ ἐκπληκτικότερο ὅμως εἶναι τὸ σιβυλλικόν: «εἷς μὲν, φησὶν, βιάζεται οὐράνιος, ὃς ἔστι φῶς τριλαμπές. ὁ δὲ παθὼν θεὸς ἐστίν, καὶ οὐ θεότης πάθεν αὐτὴ (δὲν ἔπαθε ἡ ἴδια ἡ θεότης), ἄμφω (καὶ τὰ δύο) δὲ βροτόσωμος (θνητός) καὶ ἄμβροτος (αθάνατος). Αὐτὸς θεὸς τε καὶ ἀνὴρ, πάντα φέρων ἐκ θνητῆς, σταυρόν, ὕβριν, ταφήν, ὃς καὶ ἀπὸ βλεφάρων ποτὲ γένυατο δάκρυα θερμά, ὃς πέντε χιλιάδες πυρῶν (σίτων) κόρεσεν (χόρτασε). Χριστὸς θεὸς ἐμὸς ἐστίν, ὃς ἐν ξύλῳ ἐξετανύσθη (ἀπλώθηκε), ὃς θάνεν, ὃς ἐκ ταφῆς εἰς πόλον ὤρτο (ἀνέβηκε στὸν οὐρανόν).

Ἀλλὰ καὶ στοὺς Ρωμαίους ὑπάρχουν ἀνάλογες προρρήσεις, στὸν Ὁράτιο, ποὺ ἀναπολεῖ τὴν χαμένη «χρυσὴ ἐποχὴ», στὸν Ὀβίδιο, στὸν Βιργίλιο (4^η Ἐκλογὴ): «Ελθέ πολὺτιμε νιὲ τοῦ Θεοῦ, Μεγάλε Υἱὲ τοῦ Ὑψίστου, ὅσον οὐπω φτάνει ἡ ἐποχὴ! Ρίψον τὸ βλέμμα σου εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν κλονιζομένην ἀπὸ τὸ βάρος τῆς δυστυχίας, τὸ ὅποιον τὴν

ἐκύρτωσεν».

Στὴν Αἴγυπτο ὑπῆρχε τὸ παραμῦθι τῆς Ἰσιδος καὶ τοῦ Τυφνῶτος ὅτι ἀπὸ τὴν γυναῖκα μῆτικε ἡ ἁμαρτία στὸν κόσμον καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τῆς γυναικὸς θὰ ξανάρθῃ, γιὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον.

Στοὺς Πέρσες ἀναφέρεται ὅτι ὁ Μίθρας θὰ γλυτώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὸν Αἰριάν, τὸν θεὸ τοῦ κακοῦ, ποὺ φθόνησε τοὺς πρωτοπλάστους, παρουσιαζόμενος ὡς φίδι καὶ τοὺς ἔδωσε τοὺς καρπούς τῆς παρακοῆς.

Στὴν Κίνα ἀνέμεναν τὸν Κιουν-τσέου, ποιμένα καὶ ἄρχοντα, ποὺ θὰ ὀνομαστῇ ἀγιάωτας, καθολικὸς δάσκαλος, ὁ κόσμος δὲν θὰ τὸν γνωρίσῃ, θὰ πληγῇ, θὰ μαστιγωθῇ, θὰ ἐλευθερωθοῦν ἄλλοι κακοποιοὶ ἀντὶ γι’ αὐτόν.

Ὁ Κομφούκιος μιλάει γιὰ ἓναν «ἅγιον» ποὺ θὰ σταλῇ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, θὰ γνωρίζῃ τὰ πάντα καὶ θὰ ἔχῃ τὴν ἐξουσία σὲ οὐρανὸ καὶ γῆ, ἐνῶ ὁ Βούδας προέβλεψε ὅτι ἡ βασιλεία του θὰ χρεωκοπήσῃ μετὰ ἀπὸ 500 ἔτη (ἔζησε περίπου 500 χρόνια πρὸ Χριστοῦ).

Στὸ Θιβέτ (Σιάμ, Κεϋλάνη, Ἰαπωνία) πίστευαν ὅτι ἓνας θεὸς θὰ σώσῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, ἱκανοποιώντας τὸν Ὑψιστο γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων.

Οἱ Ἀραβες περίμεναν ἐλευθερωτὴ, ποὺ θὰ ‘σῶζε ὅλους τοὺς λαοὺς, οἱ Ἰνδοὶ τὴν ἐνσάρκωσι τοῦ Βράχμα, γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰ κακὰ ποὺ δημιουργήσε στοὺς ἀνθρώπους ὁ Κάλυγας (ὁ μέγας ὄφης).

Στὴν Ἀμερικὴ, πρὶν ἀπὸ τὸν Κολόμβο, ἀνέφεραν ὅτι ὁ Πουρού (pure = ἄγνός) ἔστειλε τὸν γιό του ἀπὸ τὸν οὐρανόν, γιὰ νὰ σκοτώσῃ ἓνα τρομερὸ φίδι, ποὺ ἦταν ἡ προσωποποίηση τοῦ κακοῦ.

Ὅλες οἱ προηγούμενες προφητείες καὶ προρρήσεις καὶ πολλές ἄλλες ποὺ λόγῳ χώρου δὲν ἀναφέρθηκαν ἐδῶ δίνουν μιὰ εἰκόνα γιὰ τὴν παγκόσμια προσδοκία Λυτρωτοῦ, ὅπως συντηροῦταν στὶς παραδόσεις τοῦ κάθε λαοῦ καὶ ἐκπληρώθηκε τελικὰ στὸ πρόσωπο τοῦ καθολικοῦ Σωτῆρα Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(Πηγὴ: Ὁ Χριστὸς πρὸ Χριστοῦ, Ἀνδρέα Παπαϊωάννου, Ἀθῆναι 1979)

Ἐκδημίες εἰς Κύριον

† Πλουμίδης Σακελλάριος (1924-2012)

Γεννήθηκε τὸ 1924 στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς Αἰγύπτου. Ἦταν τὸ 2^ο ἀπὸ τὰ ἑπτὰ παιδιά τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Αἰκατερίνης.

Ὁλοκλήρωσε τὴν Μέση Ἐκπαίδευσή στὴν Ἀλεξάνδρεια. Σπούδασε ἀρχιτέκτων δι’ ἀλληλογραφίας μετὰ τὴν Ἀγγλία. Εἰδικεύθηκε στὸ σχέδιο,

ἐνῶ παράλληλα κατεγίνετο μετὰ ζωγραφικὴ, ἀγιογραφία καὶ ψαλτικὴ.

Ἐργάστηκε ὡς ἐπιμελητὴς καὶ ἀναπληρωτὴς καθηγητῆς στὸ Γυμνάσιο τῆς Ἀλεξάνδρειας ἐπὶ 15 συναπτά ἔτη. Τὸ 1970 ἦλθε στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐργάστηκε γιὰ μερικὰ χρόνια στὶς ἐπιχειρήσεις «Μποδοσάκι». Μετὰ τὴν συνταξιοδότησή του ἀσχολήθηκε περισσότερο μετὰ τὴν ζωγραφικὴ, τὴν ἀγιογραφία καὶ τὴν ψαλτικὴ.

Ἐψέλνε τακτικὰ στὸν ἰδρυματικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέα, στὶς ἐνορίες τῆς Νέας Σμύρνης (Ἁγία Παρασκευή, Ἁγία Φωτεινὴ) ὡς καὶ στὸ δημοτικὸ κοιμητήριον, ὅπου ἐνταφιάστηκε στὶς 4 Δεκεμβρίου.

Ἐξάλλου, καὶ στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ στὴν Ἀθήνα ἀσχολήθηκε μετὰ τὸν προσκοπισμό, φτάνοντας στὸν βαθμὸ τοῦ ἐφόρου. Ἀπεσύρθη ὅμως στὸ τέλος, διαφωνήσας μετὰ τὰ ἐκεῖ διάφορα συμφέροντα.

Οἱ Ἐπάλξεις εἶχαμε τὴν τιμὴ νὰ γνωρίσουμε τὸν κ. Σακελλάριο. Ἦταν ἀρωγὸς καὶ συνεργάτης μας, προσφέροντας ἐθελοντικὰ μαθήματα ἀγιογραφίας στὰ πλαίσια τῶν μορφωτικῶν προγραμμάτων τῆς κινήσεώς μας.

Διακρινόταν γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ του καλλιέργεια καὶ διέθετε τὴν χαρακτηριστικὴ αἰγυπτιώτικη εὐγένεια καὶ ἐνδιάθετη κοινωνικότητα. Γιὰ τὴν ἐν γένει τοῦ κοινωνικὴ προσφορὰ οἱ Ἐπάλξεις τοῦ ἀπέμειναν Δίπλωμα Κοινωνικῆς Διακονίας.

Τὸ 40/νθήμερο μνημόσυνο θὰ γίνῃ στὶς 13 Ἰανουαρίου στὸ κοιμητήριον Νέας Σμύρνης. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύῃ καὶ νὰ ἀναδεκνῇ συνεχιστὲς τοῦ ἔργου του.

Νέα ἀπὸ τὶς Μητροπόλεις

Ι. Μ. Χόνγκ - Κόνγκ - Ἱερά Μητρόπολις Σιγκαπούρης

Σε ἐκδήλωση ποὺ πραγματοποιήθηκε στὴν Ευαγγελίστρια Πειραιῶς στο πλαίσιο τοῦ προγράμματος «Ενορία ἐν δράσει...» ὁ Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Χονγκ-Κονγκ κ. Νεκτάριος** ἀναφέρθηκε στὴν Ἱεραποστολὴ στὸν χώρο τῆς Νοτιοανατολικῆς Ἀσίας

Μέσα ἀπὸ προβολὴ φωτογραφιῶν ὁ Μητροπολίτης παρουσίασε τὸ ἔργο καὶ τὶς δραστηριότητες τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Χονγκ-Κονγκ (ιδρύθηκε τὸ 1996), ἀλλὰ καὶ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Σιγκαπούρης, πρῶτος Μητροπολίτης τῆς ὁποίας εἶναι ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφός του κ. Κωνσταντίνος. Ἀνέφερε ὅτι οἱ δύο αὐτές Μητροπόλεις τοῦ Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου καλύπτουν συνολικὰ 23 χώρες, ὅτι ὑπάρχουν 47 Ὁρθόδοξες Κοινότητες με 25 χτισμένους Ἱερούς Ναοὺς (οἱ ὑπόλοιπες κοινότητες νοικιάζουν χώρους ἢ χρησιμοποιοῦν κάτι πρόχειρο γιὰ τὴ λατρεία λόγῳ τοῦ κόστους).

Ὁ Σεβασμιώτατος τόνισε πὼς «εἴμαστε πολὺ λίγοι», συμπληρώνοντας πὼς «σε αὐτὰ τὰ μέρη δὲν υπήρχαν ποτὲ Ἑλληνικὲς Κοινότητες ἢ κοινότητες Ὁρθόδοξων ἄλλων ἐθνικοτήτων». Επεσήμανε πὼς οἱ δύο αὐτές Μητροπόλεις ονομάζονται Ἱεραποστολικές γιὰτὶ οὐσιαστικὰ ξεκινοῦν ἀπὸ τὸ μηδέν. «Πρέπει νὰ δημιουργήσουμε κοινότητες Ὁρθόδοξων», εἶπε, ἀναφέροντας πὼς αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὑπάρχουν στὶς δύο Μητροπόλεις 31 κληρικοὶ καὶ δύο Ἱερεῖς Μονεῖς. Υπογράμμισε ἐπίσης πὼς οἱ Μητροπόλεις ἐκεῖ δὲν χρηματοδοτοῦνται ἀπὸ κανέναν, δὲν ὑπάρχουν

† Νικόλαος Γ. Τσούπρας (1930-2012)

Ὁ Νικόλαος Τσούπρας γεννήθηκε τὸ 1930 στὸ Καπελλέτο Ἠλείας ἀπὸ γεωργοκτηνοτρόφους γονεῖς, τὸν Γεώργιο καὶ τὴν Ἰωάννα, καὶ ἦταν τὸ 11^ο ἀπὸ τὰ 12 παιδιά των.

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀποφοίτησή του ἀπὸ τὸ δημοτικὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ φοίτησε στὸ Ζετέες γυμνάσιο Λεχαίνων καὶ συνέχισε στὸ 3^ο Γυμνάσιο Πατρῶν. Στὴν συνέχεια φοίτησε στὴν Μαρὰσλειο Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία, ἀπ’ ὅπου ἀπεφοίτησε τὸ 1952.

Μετὰ τὴν ἐκπλήρωση τῆς στρατιωτικῆς του θητείας ὡς ἀνθυπολοχαγὸς Πυροβολικοῦ ὑπηρετήσε ὡς δημοδιδάσκαλος σὲ δημοτικὰ σχολεῖα τῆς κεντροδυτικῆς Μακεδονίας, τῆς Ἀχαΐας, τῆς Δυτικῆς Ἀττικῆς (Ἀσπρόπυργος & Αἰγάλεω) καὶ ἔφτασε μέχρι τὸν βαθμὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολεῖο Λουτρακίου, ἀπ’ ὅπου συνταξιοδοτήθηκε.

Τὸ 1955 ἐνυμφεύθη τὴν Σοφία Θεοφυλάκτου ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ ἀπέκτησαν 3 τέκνα, τὸν Γεώργιο, τὴν Ἰωάννα καὶ τὴν Ἀντωνία, ποὺ τοὺς χάρισαν ἐγγόνα καὶ διεγγόνα. Ὑπῆρξε εὐσυνείδητος ἐκπαιδευτικός, πιστὸς Χριστιανὸς, φιλακόλουθος, φιλόμουσος καὶ προασπιστὴς τῶν ἐλληνοορθόδοξων παραδόσεων καὶ τῆς ὁρθῆς ἑλληνικῆς γλώσσῃς.

Ἦτο ἐρευνήτης τῶν γραφῶν, ἀρχαιοελληνικῶν κειμένων, ἡθῶν καὶ ἐθίμων τῆς ἑλληνικῆς ἐπαρχίας καὶ πρὸ παντὸς τῆς ἀστρονομίας. Τὰ γραφόμενά του δυστυχῶς δὲν ἔχουν ἀκόμη δημοσιευτῇ.

Ὑπῆρξε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ συνεργάτης τῶν Ἐπαλξέων καὶ ἀρωγὸς σὲ πολλὰς ἄλλες πνευματικὲς, πολιτιστικὲς καὶ κοινωνικὲς προσπάθειες. Ὁ Κύριος ἄς ἀναπαύῃ τὴν ψυχὴ του καὶ ἄς στηρίξῃ τὴν οἰκογένειά του.

Τὸ 40/νθήμερο μνημόσυνο τοῦ θὰ γίνῃ στὶς 13 Ἰανουαρίου στὸν Ἑνοριακὸ Ναὸ Ἑσταυρωμένου στὸ Αἰγάλεω.

περιοισιὰκὰ στοιχεῖα καὶ πὼς ἡ Μητρόπολις ἔχει ἀναλάβει ὅλα τὰ ἐξόδα (μισθοὺς καὶ συντήρηση οἰκημάτων), στηριζόμενη καὶ στὶς δωρεές τῶν φίλων τῆς Ἱεραποστολῆς.

Τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο τῶν δύο Μητροπόλεων περιλαμβάνει μετὰ τὴν 8 Ἰατρεία, 2 Κλινικὲς, 2 Ὁρθοφανορφεῖα, 5 Νηπιαγωγεῖα, 10 Δημοτικὰ Σχολεῖα, 2

Γυμνάσια καὶ 1 Θεολογικὸ Σεμινάριο, στο ὁποῖο διδάσκεται καὶ ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα, ἐνῶ, θέλοντας νὰ περιγράψῃ τὴν κατάστασι τῶν χωρῶν καὶ τὶς συνθήκες κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες καλοῦνται νὰ δραστηριοποιηθοῦν, σημείωσε πὼς στὴν Ἀσία ὑπάρχουν δύο ἀρχαῖα θρησκευματα, ὁ Ἰνδουισμὸς καὶ ὁ Βουδισμὸς, συμπληρώνοντας πὼς «*ὕπάρχει καὶ τὸ Ἰσλάμ ποὺ εἶναι ἀρκετὰ φανατικόν*».

Ὁ Μητροπολίτης Χονγκ-Κονγκ μίλησε καὶ γιὰ τὴν μεγάλη εὐλογία νὰ ὑπάρχουν μεταφρασμένα βιβλία στα κινέζικα, περιγράφοντας παράλληλα καὶ τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετωπίζουν στὸ ἔργο αὐτό. Ὑπογράμμισε δε πὼς στὴν Ἀσία δὲν ὑπάρχει δημόσια παιδεία καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ αποκτοῦν ἰδιαίτερη βαρὺτητα οἱ υποτροφίες ποὺ δίνει ἡ Μητρόπολις, στηριζόμενη καὶ στὴν ἱεραποστολικὴ βοήθεια.

Παρουσίασε ἀκόμη εἰκόνες καταστροφῆς ἀπὸ ὅσα ἀφῆσε πίσω του τὸ τσουνάμι, τονίζοντας πὼς εκατομμύρια ἄνθρωποι ζοῦν στὸ δρόμο, με ἀντιφατικὲς εἰκόνες πλουσίων καὶ φτωχῶν περιοχῶν.

(ἀπὸ τὸ περιοδικὸ *Συνοδοιοπορία*)

Ό Πρωτομάρτυς καὶ ἀρχιδιάκονος Στέφανος καὶ ἡ ἀποστολή του

συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 1

θως ἀποδεκτὸς ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα κατεστημένα. Ἄν ὅμως τολμήσῃ νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ τὴν τριπλὴ ἀποστολὴ του καὶ νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ τριπλὸ του ἔργο, τότε ἀμέσως τίθεται ἐκτὸς νόμου καὶ διώκεται.

Ἀς μὴν λησμονοῦμε ὅτι καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἐδίωξαν τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἀνατρεπτικὸ κίνημα τοῦ ἄδικου κατεστημένου των καὶ ὡς μυστικὴ ἐταιρεία (heteria clandestina). Ἄλλωστε, ὁ Χριστὸς μας ὡς Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων κατεδικάσθη καὶ ὁ Στέφανος ὡς ἀνατροπέας τῶν ἔθνων τοῦ ἐβραϊκοῦ κατεστημένου. Πολλοί, μάλιστα, θεολογοῦντες, ἐκούσια ἢ ἀκούσια ὄργανα τῶν κοσμικῶν κατεστημένων, ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ κοινωνικὴ προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸν Α' αἰῶνα ἦταν ἀπλῶς συμπτωματικὴ καὶ ὄχι ἐνδεικτικὴ τῆς καθολικότητος τῆς ἀποστολῆς τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ καὶ σιγὰ σιγὰ ἀτόνισε καὶ ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ὅλοι αὐτοὶ λησμονοῦν βεβαίως ὅτι ἡ κάποια φαινομενικὴ ἀτονία τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὤφεύλετο σὲ παραθέωρησή του ἀλλὰ στὴν ἐμπερίστατο κατάστασή της λόγω τῶν διωγμῶν. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν διωγμῶν ὁ θεσμὸς τῶν κοινωνικῶν διακόνων ὑπῆρχε καὶ μάλιστα διευρύνετο συνεχῶς μὲ τοὺς ὀρφανοτρόφους, τοὺς ἀναγύρους, τοὺς κουροτρόφους, τοὺς ξενοδόχους, τοὺς γηροκόμους κ.λπ. Οἱ πιστοὶ δὲ ἠλπίζαν ὅτι μόλις γίνει παύση διωγμῶν καὶ ἐπέλθει εἰρήνη, ἡ Ἐκκλησία θὰ ὤργανώνετο ἀκόμη καλύτερα. Ἦδη ὁ Μ. Κωνσταντῖνος, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν ὅτι ἦταν ἐπίσκοπος στὰ ἐκτὸς (ἐκτὸς τῆς λατρείας) ἄρχισε νὰ ἐκχριστιανίζῃ τοὺς θεσμοὺς (θέσπιση Κυριακῆς ἀργίας, κατάργηση δουλείας, σύγκληση Συνόδων), γεγονός διαμετρικὰ ἀντίθετο πρὸς τὴν ρωμαϊκὴ νοοτροπία.

Ἡ ἐπικράτησις ὅμως τοῦ ἀντικοινωνικοῦ καὶ ἀνθελληνικοῦ ἀρειανισμοῦ καὶ ἡ συνέχισις τῶν πολιτικῶν ἀνωμαλιῶν στὴν

Δύση ἐπέφερε πράγματι τὴν μερικὴ παραθέωρησι τῆς κοινωνικῆς προσφορᾶς τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τῶν διακόνων, οἱ ὅποιοι ἔκτοτε θεωροῦνται καὶ αὐτοὶ ὡς ἀνήκοντες στὴν θρησκευτικὴ τελετουργία. Γι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ παρουσιάζουν τὸν κοινωνικὸ διάκονο τῆς πρώτης Ἐκκλησίας μὲ λιβανιστήρι καὶ μὲ ὄραριο.

Τὸ πνεῦμα τῆς κοινωνικῆς προσφορᾶς διατηρήθηκε πάντως στὰ κοινόβια μοναστήρια καὶ ἀργότερα στὶς ἑλληνοορθόδοξες κοινότητες. Ἐπομένως, καλὸ θὰ εἶναι, ἀπαλλασσόμενοι ἀπὸ κάθε ἔξωθεν ἐπίδραση καὶ κάθε ξένῃ ἰδεολογίᾳ, νὰ βοηθήσωμε ὅλοι νὰ ἐπαναδραστηριοποιήσῃ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὶς τρεῖς πτυχές τοῦ καθολικοῦ τῆς ἔργου καὶ νὰ φροντίσῃ νὰ ἀναδειχθοῦν στὴν κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου ἄνθρωποι τίμιοι, πιστοὶ, πλήρεις πίστεως καὶ σοφίας τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ διακονήσουν μὲ ὑπευθυνότητα καὶ τιμότητα τὸν λαὸ πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ σωτηρίαν ὅλων.

Ἐξ ὧων ἀναφέρονται ἐδῶ, γίνεται σαφές ὅτι εἶναι ἀναγκαία ἡ περαιτέρω μελέτῃ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ πολιτείας μὲ μονογραφίες καὶ συνέδρια, ὥστε νὰ γίνῃ ἀποκατάστασι τοῦ διακονικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐπαναθεσπιστῇ ὁ θεσμὸς τῶν διακόνων καὶ διακονισσῶν καὶ μάλιστα στὶς ἡμέρες μας, ποὺ τόσο ἀνάγκη ἔχει ὁ λαὸς ἀπὸ διακονία.

Ἡ μελέτῃ βεβαίως αὕτῃ δὲν πρέπει νὰ περιοριστῇ μόνον στὰ ἐδῶ παρατιθέμενα κείμενα ἀλλὰ νὰ ἐπεκταθῇ σὲ ὅλα τὰ βιβλία τῆς Καινῆς Διαθήκης, στὴν ζωὴ τῆς Πρώτης Ἐκκλησίας καὶ στὰ συγγράμματα τῶν Πατέρων. Σπουδαία ἐν προκειμένῳ θέσῃ ἔχει τὸ IB' κεφάλαιο τῆς Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὸ ἀναφερόμενο στὴν ἐνότητα καὶ πολλαπλότητα τῶν ἐκκλησιαστικῶν διακονημάτων καὶ πρὸ παντὸς ὁ 28ος στίχος «*Καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφῆτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἴτα χαρίσματα ἱαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν*».

Ἑόρτιες Εὐχές

Ὁ νοσηρὸς ἦσις τῶν διαμαρτυρῶν Χειρὶς
ὁ θεὸς ἡμῶν εὐχόμεθα νὰ φωτίξῃ τὴν ζωὴν
καὶ μαρτυρήσῃ τὰ κρίματά σου κατ' ἔξιν τῶν
διάρησιαν τοῦ ἔθνους.

Διάδοχος σου Ἀντὼν εὐχέται
τῷ Κωνσταντινουπόλεως Πατριάρχῳ.
Φανάριον, χειρὶς ἔργον 2012.

Ἑόρτιες εὐχές λάβαμε ἀπὸ τοὺς ἀκόλουθους Μητροπολίτες:

- Θυατείρων & Μεγάλης Βρετανίας κ.κ. Γρηγόριο
- Ηλείας κ.κ. Γερμανό
- Αργολίδος κ.κ. Ἰάκωβο
- Μονεμβασίας & Πάργης κ.κ. Εὐστάθιο
- Μυτιλήνης κ.κ. Ἰάκωβο
- Θηβῶν & Λεβαδείας κ.κ. Γεώργιο
- Νέας Σμύρνης κ.κ. Συμεῶν
- Ιεραπύτνης & Σητείας κ.κ. Εὐγένιο

Ὁρθοδοξία-Παιδεία-Κοινωνία

Ἕνα πρωτοποριακὸ ἡμερολόγιο-ἐορτολόγιο μὲ τὶς κινητὲς καὶ ἀκίνητες ἐορτές, εἰκόνες καὶ δράση Ἁγίων καὶ φωτογραφίες ἀπὸ τὶς δραστηριότητες τῶν Ἐπάλξεων.

Διάθεση:
Ἐπάλξεις Αἰγάλεω,
Ἀναγεννήσεως 19,
τηλ.: 210 59 82573

- Πειραιῶς κ. κ. Σεραφεῖμ
- Κηφισίας, Ἀμαρουσίου & Ὠρωποῦ κ.κ. Κύριλλο
- Μαντινείας & Κυνουρίας κ.κ. Ἀλέξανδρο
- Ἰλίου, Ἀχαρνῶν & Πέτρουπόλεως κ. κ. Ἀθηναγόρα
- Σύμης, Τήλου, Χάλκης & Καστελλορίζου κ. κ. Χρυσόστομο
- Σταγῶν & Μετεώρων κ. κ. Σεραφεῖμ
- Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ κ. κ. Δανιὴλ
- Θεσσαλιωτίδος & Φαναριοφανσάλων κ. κ. Κύριλλο
- Εδέσσης, Πέλλης & Ἀλμωπίας κ. κ. Ἰωήλ
- Καρυστίας & Σκύρου κ. κ. Σεραφεῖμ
- Μεγάρων & Σαλαμῖνος κ.κ. Βαρθολομαῖο
- Καστορίας κ.κ. Σεραφεῖμ
- Λέρου, Καλύμνου & Ἀστυπαλαίας κ. κ. Παῖσιο
- Νέας Κρήνης & Καλαμαριάς κ. κ. Προκόπιο
- Τιτουλάριο Μητροπολίτῃ Βελεστίνου κ. κ. Δαμασκηνό.

Ἐπίσης εὐχές λάβαμε ἀπὸ τὸν Ὁρθόδοξο Σύλλογο Ἑξωτερικῆς & Ἑσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς «*Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος*», ἀπὸ τὸν Σύλλογο Κωνσταντινουπολιτῶν καὶ ἀπὸ τὸν Γεώργιο Μαντζούνῃ, συνδρομητῇ τῶν Ἐπάλξεων, μουσικό.

Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς εὐχές καὶ ἀνταποδίδομε.

Ψάλισμο καλάντων

Μέλη τῶν Ἐπάλξεων Αἰγάλεω ἔψαλαν τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων τὰ κάλαντα στὰ νοσοκομεῖα καὶ κλινικὲς τῆς περιοχῆς, συνωμίλησαν μὲ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς προσέφεραν δῶρα καὶ γλυκίσματα. Ἐτσι τὸ χριστουγεννιάτικο μῆνυμα τῆς ἀγάπης χάρισε σ' ὅλους θάρρος καὶ ὑπομονή. Ἐξάλλου, οἱ νέοι τῶν Ἐπάλξεων ἔψαλαν καὶ ἐφέτος τὰ κάλαντα κατὰ τὸ ἐσπέρας τῆς παραμονῆς τῶν ἐορτῶν τοῦ Δωδεκαημέρου στὸ Γαλάτσι καὶ στὸν Καρέα, συνεχίζοντας τὴν παράδοση ἐτῶν στὸν τομέα αὐτὸν εἰς πείσμα ὧσων ἐκθειάζουν τὸ καταναλωτικὸ πνεῦμα τῶν ἐορτῶν σὲ βάρος τῶν παραδόσεων.

Εὐχαριστοῦμε θερμῶς ὅλους ἐκείνους -ἀναγνώστες καὶ μὴ-, οἱ ὅποιοι προσμένουν μὲ ἀγάπη τοὺς νέους τῶν Ἐπάλξεων, ἀγκαλιάζοντας ὕλικά καὶ ἠθικά τὴν προσπάθεια αὕτῃ σὲ χαλεποὺς καιροὺς.

Δραστηριότητες τῶν Ἐπάλξεων

Ἐνδιαφέρουσες ὁμιλίες

Τὸ Σάββατο 1 Δεκεμβρίου στὶς **7:00 μ.μ.** στὴν αἴθουσα Ἐπάλξεις, Ζήνωνος 3, Ὁμόνοια πραγματοποιήθηκε ὁμιλία ἀπὸ τὴν φιλόλογο-θεολόγο κ. Σοφία Μπεκρῇ μὲ θέμα: «*Ὁ Ἑλληνιστὴς Ἀπόστολος Ἀνδρέας καὶ ἡ προσφορὰ του*». Ἡ κ. Μπεκρῇ, ἀφοῦ σκιαγράφησε τὴν πολιτισμικὴ ἐπίδρασι τοῦ ἑλληνιστικοῦ περιβάλλοντος στὸν ἐβραϊκὸ κόσμο τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ, τόνισε τὴν προσφορότερη ἀποδοχὴ τῆς χριστιανικῆς διδαχῆς ἀπὸ τοὺς ἑλληνιστὲς ἀποστόλους καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸν Πρωτόκλητο, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴ ἀνακήρυξη «*εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν*» (Ἰωάν., α', 42) καὶ κατέληξε στὴν διακήρυξη τοῦ ὀνόματός του στὰ ἔθνη καὶ στὴν μαρτυρικὴ του θυσία.

Τὸ Σάββατο 8 Δεκεμβρίου στὶς **7:00 μ.μ.** στὴν ἴδια αἴθουσα ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγ. Ἀμβροσίου Μεδιολάνων πραγματοποιήθηκε ἐσπερίδα μὲ θέμα: «*Οἱ ἀνθαιρεσίες τῆς ἐξουσίας καὶ ἡ ἑλληνοορθόδοξη ἀντίστασις*». Εἰσηγήσεις ἔκαναν ἡ κ. Ἀσημίνα Τσάμου, ψυχολόγος, ποὺ ἀνέλυσε τὴν ψυχολογία τῶν ἀσκούντων ἐξουσία, ἡ κ. Σοφία Μπεκρῇ, θεολόγος, ποὺ ἀναφέρθηκε στὶς μορφές ἀντίστασις ἀπέναντι στὴν ἐξουσία (ὑπακοὴ -παθητικὴ ἀντίστασις -ἐνεργητικὴ ἀντίστασις) καὶ στὴν διάκρισι τῆς μορφῆς ἀντίστασις μὲ βάση τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ σὲ ἀντίστοιχες περιπτώσεις. Τὴν ἐσπερίδα ἐκλείσε ὁ κ. Λάμπρος Σκόντζος, θεολόγος καθηγητῆς, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε σὲ περιπτώσεις αὐθαιρεσιῶν τῆς ἐξουσίας καὶ στὴν ἀντίστασις τῶν Ὁρθοδόξων Πατέρων, ὅπως τοῦ Ἀμβροσίου Μεδιολάνων ἀπέναντι στὴν αὐθαιρεσία τοῦ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου.

Τὴν Κυριακὴ 16 Δεκεμβρίου στὶς **7:00 μ.μ.** στὴν ἴδια αἴθουσα ὠμίλησε ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός μὲ θέμα «*Ἀλήθεια καὶ*

μυθολογία γιὰ τὰ Χριστούγεννα». Ἡ ὁμιλία τοῦ π. Γεωργίου δημοσιεύεται σὲ ἄλλῃ στήλῃ τοῦ παρόντος φύλλου.

Τὴν Τρίτῃ 18 Δεκεμβρίου στὶς **7:00 μ.μ.** στὴν αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων Αἰγάλεω (Ἀναγεννήσεως 19, πλησίον Ἁγ. Σπυριδῶνος) πραγματοποιήθηκε Ἑορταστικὸ Βραδυνὸ μὲ ὁμιλίες τῶν ὑπευθύνων τῶν Ἐπάλξεων κ. Βασιλείου Τσοῦπρα κ. Μαγδαληνῆς Κόκκορη καὶ Βιογινίας Αναστοπούλου, μὲ ἄσματα, παραδοσιακὰ κάλαντα μὲ κεράσματα.

Τὸ Σάββατο 22 Δεκεμβρίου στὶς **7:00 μ.μ.** ἡ θεολόγος κ. Σοφία Μπεκρῇ πραγματοποίησε ὁμιλία μὲ θέμα: «*Προφητείες καὶ προρρήσεις γιὰ τὴν προσδοκία Λυτρωτοῦ*», περὶληψι τῆς ὁποίας δημοσιεύεται σὲ ἄλλῃ στήλῃ τοῦ παρόντος φύλλου.

Τὴν Τετάρτῃ 26 Δεκεμβρίου στὶς **6:00 μ.μ.** στὴν φιλόξενη αἴθουσα τοῦ Πνευματικοῦ κέντρου τῆς ἐνορίας Κοιμήσεως Θεοτόκου (Παναγίας Κυπριάδου) στὸ Γαλάτσι οἱ Ἐπάλξεις

πραγματοποίησαν **Ἑορταστικὸ Βραδυνὸ** γιὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸν Ἅγιο Στέφανο μὲ ἐπίκαιρα μηνύματα, παραδοσιακὰ κάλαντα καὶ κεράσματα. Ἡ ἐκδήλωση σημείωσε ἰδιαιτέρη ἐπιτυχία χάρεῃ στὴν μεγάλῃ προσέλευσι τῶν ἐνοριτῶν καὶ στὴν εὐγενή συμμετοχὴ τῶν πατέρων τῆς ἐνορίας.

Τέλεση Μυστηρίων

Στὶς **26 Δεκεμβρίου** τὸ πρωῒ στὴν ἐνορία τοῦ Ἁγ. Βλασίου Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς πραγματοποιήθηκε ἡ βάπτισις τοῦ νεαροῦ Ἰωάννου-Νέστορος, ἀλβανικῆς καταγωγῆς μὲ ἀνάδοχο τὸν κ. Γεώργιο Τσοῦπρα, θεολόγο καθηγητῇ.

Στὶς **29 Δεκεμβρίου** τὸ ἀπόγευμα τελέστηκε στὸν Ἱ.Ν. τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς Ἰλίουστὸ τὸ μυστήριο τοῦ γάμου ἀνάμεσα

στὸν Βασίλειο Σάββα καὶ στὴν Αλεξάνδρα Ζωβοῦλη, μέλη τοῦ χορευτικοῦ τῶν Ἐπάλξεων. Ἀκολούθησε κοινὸ γεῦμα ἀγάπης ποὺ παρατέθηκε πρὸς τιμὴν τῶν νεονύμφων στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλξεων.

Ἀσημίνα Τσάμου